

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
6 У. 256/16
08.11.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Љиљане Јевтић и Јелене Тишма Јовановић, чланова већа, са судским саветником Весном Оташевић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., против туженог Секретаријата за имовинске и правне послове Градске управе града Београда – Сектора за другостепени управни поступак, ради поништаја решења туженог XXI-05 број: 356-942/2015 од 08.12.2015. године, у предмету инспекцијских мера, у нејавној седници већа, одржаној дана 08.11.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II УСВАЈА СЕ захтев тужиоца за ослобађање од плаћања судске таксе у овом предмету.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца, изјављена против решења грађевинског инспектора, Одељења за инспекцијске послове Управе градске општине Вождовац у Београду број: 356-511/14 од 09.07.2015. године, којим се наређује А.А. из ..., овде тужиоцу, да у року од 7 дана од дана пријема овог решења, обустави радове и уклони поткровље дим. 6,90м x 13,75м (сем фасадног зида у нивоу поткровља у дужини од 13,75м у целој својој висини, који је изграђен на граници са кат. парцелом .. КО Вождовац), озидано над постојећим стамбеним објектом који је изграђен на самој граници са кат. парц. .. КО Вождовац, а на кат. парц. ... КО Вождовац и приземље габарита 11,85 м x 9,92м (сем фасадног зида ка Устаничкој улици у дужини од 9,92 м пуне спратне висине), изграђен над подрумском етажом, лево од постојећег стамбеног објекта (гледано из улице Мурске) уз границу са кат. парц. 2601 КО Вождовац и делом на кат. парцелама у ..., .. и .. КО Вождовац, а које радове инвеститор је извршио у току пролећа 2014. године у улици ... бр. ..., у Београду, без

грађевинске дозволе. Уколико инвеститор не изврши своју обавезу у остављеном року решење ће се извршити принудним путем преко другог лица о трошку инвеститора. Уклањање ће се извршити рушењем горе наведених радова, са одговарајућом механизацијом, без израде пројекта рушења. Решење о уклањању објекта, односно његовог дела односи се на делове објекта који нису описани решењем о рушењу, а настали су након састављања забележбе и чине једну грађевинску целину. Жалба изјављена на ово решење не одлаже његово извршење а посебним закључком од стране овог одељења одлучиће се о трошковима поступка који су настали у случају извршења решења принудним путем преко другог лица.

У тужби поднетој Управном суду 06.01.2016.године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа из свих разлога прописаних Законом о управним споровима. Наводи да тужени орган није узео у обзир чињенице које су у жалби наведене, као и прилог уз исту, нарочито извештај судског вештака Радована Шекуларца из 2009. године, као ни извештај о процени тржишне вредности објекта у улици Мурска бр. 3 у коме су јасно наведене димензије предметног објекта, а другостепени орган тврди да тужилац није доставио никакве доказе, нити наводи у чему постоји несагласност. Тужилац истиче да није потребно и могуће прибавити грађевинску дозволу пре отпочињања радова због тога што је орган застао у одлучивању и због ванредне ситуације 2014. године. Тужилац је поново поднео нову пријаву радова за конзервацију објекта, како Одељењу за инспекцијске послове, тако и Одељењу за комуналне, грађевинске и стамбене послове, ГО Вождовац 22.04.2014. године. Одељење за комуналне, грађевинске и стамбене послове ГО Вождовац није ни после више од годину донело решење по овом предмету, иако је било у обавези. Нави захтев за конзервацију објеката под истим бројем заведен је 22.04.2015. године, па тужилац сматра да је требало да један од органа управе констатује ову чињеницу, јер је жалба на претходно решење поднета 6 дана касније у односу на захтев за конзервацију објекта, нарочито из разлога што се тај временски период може сматрати периодом непосредног проглашење ванредне ситуације, а ванредно стање је проглашено 15.05.2014. године, па је сходно томе орган управе требало да поступи посебно узимајући у обзир да је објекат угрожен, о чему је постојало јасно сазнање. Тужилац указује на одредбу члана 143. Закона о планирању и изградњи, по ком основу је требало да орган управе поступи, јер се ради о посебним случајевима грађења, односно извођења радова без прибављене грађевинске дозволе. Такође, тужилац указује да је другостепени орган Градско веће града Београда решењем од 08.09.2015. године поништило решење првостепеног органа Секретаријата за послове легализације објекта од 25.08.2015. године, за легализацију објекта ..., ..., којим је такође био одбијен захтев за легализацију објекта и враћен предмет првостепеном органу на поновно поступање. Тужилац се позива на пресуду 5 У 1739/13 од 03.12.2015. године, у којој се налази најприхватљивије решење са становишта закона, како би се објекат тужиоца довео у употребљиво стање и исти престао да трпи штету. Предлаже да суд тужбу уважи и поништи решење туженог органа, као и да суд ослободи тужиоца плаћања судске таксе на основу приложених доказа – уверења Националне службе за запошљавање од 28.08.2015. године и уверења Управе јавних прихода од 20.04.2015. године.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Управни суд је у смислу чл. 33. ст. 2. и 3. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом чл. 41. ст. 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из разлога образложења оспореног решења произлази да је тужени нашао да је правилно поступио првостепени орган када је применом прописа на које се позвао у ожалбеном решењу донео одлуку, за коју је дао довољне и јасне разлоге, које прихвата и тужени орган. Наиме, према налажењу туженог првостепени орган је правилно применио одредбу члана 176. став 1. тачка 1. Закона о планирању и изградњи, јер је у поновном поступку, а по налогу и примедбама другостепеног органа из решења од 01.12.2014. године, пошто је безуспешно покушао да изврши увиђај на лицу места више пута, 03.02.2015. године, 12.03.2015. године и 12.05.2015. године, на који се ни тужилац, ни његов пуномоћник нису одазвали, нити су изостанак оправдали, а што је констатовано записником од 12.05.2015. године, с тим да је наведени записник потписан од стране грађевинског инспектора и присутног службеног полицијског лица станице Вождовац, одредио увиђај за дан 23.06.2015.године, за који није тражено одлагање због спречености. Грађевински инспектор је тог дана утврдио и у записнику о инспекцијском прегледу констатовао, да је тужилац без грађевинске дозволе извео радове описане у диспозитиву ожалбеног решења и наведени записник од 23.06.2015. године доставио на изјашњење инвеститору преко пуномоћника, који је у писменој изјави од 03.07.2015. године доставио примедбе на исти којима је навео да је нејасно на који начин и да ли је грађевински инспектор извршио преглед објекта, да ли је сам вршио инспекцијски преглед или има сведоке, односно друга службена лица, наводећи да је без присуства сведока такав записник лажан, као и да димезније објекта нису тачне. На основу тако утврђеног чињеничног стања првостепени орган је донео ожалбено решење, са образложењем да су предметни радови изведени без грађевинске дозволе. У поступку по жалби тужени је констатовао да је решење првостепеног органа правилно и да наводи жалбе нису од утицаја на другачије одлучивање у овој управној ствари, јер је неспорно да су предметни радови описани у диспозитиву ожалбеног решења, изведени без грађевинске дозволе коју је било неопходно прибавити пре отпочињања истих, па је закључио да су испуњени услови да се применом одредби члана 176. став 1. тачка 1. Закона о планирању и изградњи (“Службени гласник РС”, бр. 72/09...145/14), тужиоцу наложи инспекцијска мера, као у диспозитиву ожалбеног решења. У вези са наводом жалбе да дана 23.06.2015. године, пуномоћник тужиоца није могао да приступи увиђају и да је тога дана био одсутан, те да инспекцијског прегледа

није било и да димезније које су достављене нису тачне, тужени истиче да је инвеститор преко пуномоћника био обавештен уредно о дану и часу одржавања увиђаја, а сем тога из достављених списа предмета утврђује се да је првостепени орган у више наврата заказивао увиђај на лицу места, и то за 03.02.2015. године, 12.03.2015. године и 12.05.2015. године, чак је заказивана и асистенција Полицијске станице Вождовац ради обезбеђивања реда и мира приликом спровођења увиђаја, тако да је увиђај извршен тек након уредне доставе позива за увиђај, дана 23.06.2015. године, а за који није тражено одлагање због спречености. Такође, у вези навода како може да се сруши нешто што је већ срушено дана 14. до 18.11.2003. године, тужени образлаже да је неспорно да је у наведене дане спроведено извршење по решењу од 29.10.2003. године, али је тужилац над постојећим стамбеним објектом саградио етажу поткровља накнадно током 2014. године, а за које радове је дат налог за уклањање. Тужени образлаже оспореним решењем да се жалилац у вези поднетог захтева за легализацију може обратити првостепеном органу предлогом за одлагање извршења решења, сходно члану 271. став 2. Закона о општем управном поступку, као надлежном органу за одлучивање, позивајући се на одредбу члана 37. Закона о озакоњењу објекта ("Службени гласник РС", бр. 96/15). Код свега наведеног, тужени је донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 176. став 1. тачка 1. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", број 72/09...145/14), прописано је да је у вршењу инспекцијског надзора грађевински инспектор овлашћен да нареди решењем уклањање објекта или његовог дела ако се објекат гради или је његово грађење завршено без грађевинске дозволе, а одредбом става 2. прописано је да се решење о уклањању објекта, односно његовог дела односи и на делове објекта који нису описани у решењу о уклањању, а настали су након састављања забелешке и чине једну грађевинску целину, те уколико инвеститор настави са извођењем радова неће се доносити ново решење о уклањању, већ ће се приступити уклањању свих будућих изведених радова, сходно наведеној одредби. Одредбом члана 184. став 8. истог закона, прописано је да жалба изјављена на решење урбанистичког, тј. грађевинског инспектора не одлаже извршење решења.

По налажењу Управног суда оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца. Тужени орган је на правилно утврђено чињенично стање без повреде правила поступка од утицаја на другачије решење ове управне ствари, правилно применио материјално право и за своју одлуку дао разлоге које као довољне и у свему на закону засноване прихвата и овај суд. Стога је правилно тужени орган оспореним решењем одбио, као неосновану, жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа од 09.07.2015. године, налазећи да је правилан и у складу са цитираним одредбама Закона о планирању и изградњи, закључак туженог органа да је у конкретном случају тужилац поступио противно наведеним одредбама Закона о планирању и изградњи, јер је, како је утврђено увиђајем на лицу места, на предметном објекту извео грађевинске радове без одобрења, односно да су радови бесправно изведени пошто тужилац претходио није прибавио грађевинску дозволу за извођење радова описаних у диспозитиву ожалбеног решења.

У вези са наводом тужбе, који се односи на поднет захтев за легализацију, суд налази да је правилно образложио тужени орган да се у вези са наведеним тужилац може обратити захтевом надлежном органу, позивом на одредбу члана 37. Закона о озакоњењу објеката (“Службени гласник РС”, бр. 96/15), којим је прописано да се рушење незаконито изграђеног објекта, у смислу тог Закона, неће извршавати до правоснажно окончаног поступка озакоњења.

Суд је ценио и остале тужбене наводе, али налази да су исти без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, јер се њима не доводи у сумњу чињенично стање утврђено у управном поступку, нити се прилажу докази који би, да су били цењени, довели до другачије одлуке у овој управној ствари.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Одлучујући о захтеву тужиоца за ослобађање од плаћања судске таксе у овом предмету, како је тужилац поднео доказе наведене у овој пресуди, суд је имајући у виду вредност меродавну за наплату таксе и висину средстава из којих се таксени обвезник издржава, а ценећи све остале околности из члана 10. став 1. и 2. Закона о судским таксама (“Службени гласник РС”, бр. 28/94...106/15), нашао да су испуњени законом прописани услови да се удовољи захтеву тужиоца за ослобађање од плаћања судске таксе, па је одлучио као у ставу II диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 08.11.2018. године, 6 У 256/16

Записничар
Весна Оташевић, с.р.

Председник већа-судија
Живана Ђукановић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

НМ